

**FLASH-URI
DIN ÎNTÂMPLĂRI
CURGĂTOARE**

**JURNALUL UNUI TERAPEUT
ANONIM**

(Poezie terapeutică 2000-2001)

Editura SPER
Colecția ISIS – Poezie terapeutică
nr. 6
București, 2012

ISBN 978-606-8429-05-2

Respect pentru învățământul românesc
Editura SPER – acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Toate drepturile sunt rezervate autoarei (Iolanda Mitrofan).
Nicio parte a lucrării nu poate fi copiată, tradusă, reprodusă în niciun fel fără acordul scris al editurii sau autoarei.

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
INDARA**

Flash-uri din întâmplări curgătoare : jurnalul unui terapeut anonim / Indara. - București : Editura SPER, 2012

ISBN 978-606-8429-18-2

821.135.1-94
159.9

Director General: Iolanda Mitrofan
Director Editorial: Sorina Daniela Dumitrashe
Tehnoredactare și Corecțură: Violeta Pavelescu

Difuzare – Editura SPER

București, Splaiul Independenței, nr. 17, bl. 101, sc. 2, et. 4,
ap. 29, Sector 5
Tel./ Fax 031.104.35.18
Email: sperpsi@gmail.com; comenzi.sper@gmail.com
Web: <http://www.sper.ro>

Cuprins

Ciclul I

**Auzi cum se sparg măștile?...
În fiecare clipă, altfel**
p. 7

Ciclul II

Sinestezii din întâmplări lichide
p. 29

Ciclul III

Flash-uri - contacte terapeutice
p. 43

Ciclul IV

**La porțile duioase-ale Tăcerii. O rentă de lumină
pe viață**
p. 61

Ciclul V

**Transformări curgătoare și alte întâmplări din
cabinetul Minții**
p. 75

Ciclul VII
Secvențe din terapia unei lumi în prefacere
p. 93

Ciclul VIII
Ucigaș de bucurie prin Livada cu iluzii
p. 103

Ciclul IX
De vorbă cu corpul
p. 117

Ciclul X
Cel mai bogat Cerșetor al Lumilor
p. 131

Ciclul I

Auzi cum se sparg măștile?...
În fiecare clipă, altfel

253.

Cu toții am ieșit din timp,
din ritmul zilelor fierbinți.
Suntem vârtej de energii,
dinspre copii către părinți.

Desigur, suntem doar lumină,
călătorind în dulci spirale.
Atingerea ne e velină
iar căile etern ovale.

Acum ne inventăm din spații
ce se întâmplă - iar și iar...
E ca și cum noi constelații
Redăruim, primind în dar.

Rostogolește-ți forma pură
în locul inimii de-acum -

Eu să-ți străbat gustul ce-ndură
culorile acestui drum.

Tu, din interferență blândă
a sunetelor cu miresme,
să-ți porți iubirea drept osândă,
reconstelând catapetesme
pentru o lume ce-o să-nvie
din ochiul curgător de sus...

Suntem doar sensul pe-o hârtie
atinsă altfel de Iisus,
în timp ce Tatăl încă-și țese
Visul real din careiese
Tot ne-Văzut și tot ne-Spus...

255.

O gâză înverzește brusc orizontul,
Norii deschid porți
ploilor sonore.
Miroase a crud, a curat.

Mintea s-a oprit, în sfârșit,
ca o elice
după zborul definitiv.

Dincolo de visul gâzei
se aprind altarele altei lumi.

256.

E aproape ora amiezii
în Lumea în care călătorim.
Să ne aşezăm, totuși, pentru o clipă,
pe un fir de nisip
sau pe un nor.

Să mai privim o dată curgerea
ce ne duce mai aproape de noi însine,
mai în miezul trupului...

Auzi cum se sparg măștile?

Lăcașul groazei e și lăcașul Luminii.
Dacă renunță o clipă să respire,
poți auzi în vacarmul cosmic
flautul oricărui zeu de ocazie,
picurând sunete sângerii
în rana ta proaspăt deschisă.

E somn în palma Sa aurie,
e desfătare de înger...
Obrazul obișnuit cu furtunile
învață liniștea.

258.

Dacă-mi întorc auzul spre sternul tău,
pot asculta pădurile
întomnând,
rădăcinile lor lichefiindu-se
pe cealaltă parte a planetei,
fântânile curgând în sus,
amestecate cu pescărușii -
năuci că au uitat zborul
învațând să înnoate.

10

Mai învață-mă, te rog,
încă o dată, cum se nasc Formele
din vibrația subțire a credinței -
gustul sfios al bucuriei de-a te naște
în fiecare clipă, altfel...

259.

Adulmecă acest violet
care curge din lucruri,
adulmecă interiorul unui iris întors
către Sine...

Ești aproape de pânda perfectă,
Ești aproape un Prinț al vânătorii de nuanțe...

Acum, porții gluga Pelerinului
la nesfârșit.

260.

Se-ntâmplă să se stingă ziua
în colțul ochiului tău stâng
și noaptea izbucnește cald
în ochiul drept
(încă nu pricep cum de vezi, totuși...)

11

Învăț să citeșc mersul stelelor
din respirația sacadată,
învăț să dansez pe firul de-argint
care te desfășoară
pod între două Lumi.

Tocmai mi-am schimbat forma...

261.

Să tac între palmele tale
e un privilegiu,
mai presus decât să rostesc ghicitori cosmice
pentru cei ce se cred chemați
să le dezlege.

Acum pot trăi sau muri -
mi-e egal.

262.

De veghe

Să las să curgă fiara din mine în afara,
să sparg armura veche și fără să mă doară,
să îmi preschimb și Mintea, atât câtă mai este -
în alt scenariu cosmic, în altă re-poveste...

Apoi, nedeslușită de-albastrul din tărie,
să-mi port rebel lumina, coroană de stihie.

Îndrăgostită încă de crini timizi și reci,
s-adorm cu ei în suflet, reinventând poteci...

Când mă trezesc, să pleci!...

263.

Este o Dimineată în care crește-o Lună
Gravidă, peste munte, uitată și nebună,
spre care cată urșii cu zmeurii dorințe
sub care mor doar corbii, răpuși de neputințe.
Este o Dimineată fără sfârșit, duioasă -
ca un surâs de ploaie ce-mi năvălește-n casă...
Îi dau să soarbă totuși din cana mea de ceai,
în vreme ce cu ochii mă-ntreabă „ce mai ai?...”

264.

Ce simplu poate trece prin trupul tău Mirarea!...
O-mpărți în cinci, în zece și pui iar întrebarea
cu-Auzul și cu Văzul întoarse și cuminți -
I-adulmeci iar răcoarea din grotete fierbinți
și într-o clipă blandă, cu foșnetul rotund,
visezi iar o osândă în care te scufund...

265.

Hai, lasă să mai vină durerea cui (?) pe foaie,
Mirarea opalină a cui (?) printre gunoaie
de vorbe și de gesturi ales nepotrivite.
Hai, lasă iar Tăcerea să scrie pe-ocolite...

Tu taci și ea respiră.
Tu dormi și ea se miră.

266.

Ai o terasă în sufletul meu,
Pentru antrenamentul de zbor.

O terasă sub soare continuu.
Ca-n miezul unei gutui
ești ferit de rele.

În pauze poți picta cerul cu privirea,
poți deschide porți,
în timp ce eu conversez cu pescărușii
rătăciți din alte lumi...

Ei îmi vorbesc în limba ta.
Ei mă privesc verde
ori de câte ori îmi trag clopoțele inimii...

Doar Aici, pe terasă,
adorm, mă trezesc, respir.

Muncă în trei schimburi
pentru un singur om.

Îngăduie-mi clipa de-a te iubi
ca roua pe crini, dimineața...
Vezi tu, zăpezile altei lumi
au învățat să ningă și pe-Aici...

Oh, dar dacă gestul mâinii tale
îmi desface celulele și le cercetează,
E semn că nimic nu se-ntâmplă cu adevărat.

268.

Lasă vara să-ți limpezească Mânia!
Las-o să devină cristal pur,
străveziu,
prin care somnul îți poate povesti vise
de care încă te temi,
de care nu te temi îndeajuns.

Lasă toamna să-ți foșnească sub tălpi,
ca o cobăr gata să muște
călcâiul vulnerabil,
fii o credință perfectă.

Apoi, așezat și înzăpezit,
la răscruce, o să-ți număr undele de Lumină
din care te alcătuiesti chiar Acum.

16

Nicio diagnoză nu te încape
Nicio terapie nu te vindecă.

Timpul râde până când crapă muguri.

269.

Încă mai experimentează teama
când strivesc între dinți
un sâmbure de măr.
Încă mă înfrigurează privirea ta,
verde-cuțit împlânat adânc
în Mintea-mi firavă,
ca într-un ritual al onoarei...
Încă-ți mai simt mișcarea,
samurai îndrăgostit de tăișul sabiei,
pe urmele pașilor mei interiori.

Acum e târziu,
apele s-au oprit pe prund.

În onoarea Cui?!...

17